

ΔΙΗΜΕΡΙΔΑ ΜΕ ΘΕΜΑ:
«ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ»
Επίκαιρα Ζητήματα
Εμπορικού, Εργατικού &
Κοινωνικοασφαλιστικού Δικαίου
6 & 7 Μαρτίου 2015
Πολιτιστικό Κέντρο Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου Κύπρου

Ευρωπαϊκό
Πανεπιστήμιο Κύπρου
LAUREATE INTERNATIONAL UNIVERSITIES

Για περισσότερες πληροφορίες:
Μαρία Χριστοδούλου, Λειτουργός Εκδηλώσεων
Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου
M.Christodoulou@euc.ac.cy Τηλ.: 22 713047

Ευρωπαϊκό
Πανεπιστήμιο Κύπρου
LAUREATE INTERNATIONAL UNIVERSITIES

πρόγραμμα

Παρασκευή 6 Μαρτίου 2015

17:00-17:30 **Εγγραφές**

17:30-18:00

Χαιρετισμοί

Καθ. Ανδρέας Ευσταθίου

Αντιπρύτανης Έρευνας και Εξωτερικών Υποθέσεων
Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου Κύπρου

Δώρας Ιωαννίδης

Πρόεδρος Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου

Μιχάλης Αντωνίου

Βοηθός Γενικός Διευθυντής Ομοσπονδίας
Εργοδοτών και Βιομηχάνων (ΟΕΒ)

Α΄ Συνεδρία - Πρόεδρος: Μόσχω Ζαμπακίδου-Μουρτουβάνη,
πρώην Πρόεδρος Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών Λευκωσίας

18:00-18:20

**Αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων και
εταιρικό δίκαιο: έννοια και οριοθέτηση**

Λάμπρος Κοτσίρης, *Ομότιμος Καθηγητής*
Εμπορικού Δικαίου Νομικής Σχολής
Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

18:20-18:40

**Η θέση του μετόχου στην αναδιάρθρωση των
επιχειρήσεων**

Ευάγγελος Περάκης, *Ομότιμος Καθηγητής*
Εμπορικού Δικαίου Νομικής
Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών

18:40-19:00

Διάλειμμα

19:00-19:20

**Αναδιάρθρωση επιχειρήσεων και προστασία
των εργαζομένων:**

**Η νομολογία του ΔΕΕ για την έννοια της
μεταβίβασης επιχείρησης σε μια
διαρκή αναζήτηση σημείων ισορροπίας**
Κωστής Μπακόπουλος, *Επίκουρος Καθηγητής*
Εργατικού Δικαίου Νομικής Σχολής Πανεπιστημίου
Αθηνών

19:20-19:40

**Οι αποκρατικοποιήσεις από τη σκοπιά του
κυπριακού εργατικού δικαίου**

Γιώργος Ζ. Γεωργίου, *Δικηγόρος, Managing Partner*
Δικηγορική Εταιρεία Γιώργος Ζ. Γεωργίου &
Συνεργάτες

19:40-20:30

Συζήτηση

Σάββατο 7 Μαρτίου 2015

9:30-10:00

Εγγραφές

Β΄ Συνεδρία - Πρόεδρος: Κώστας Δημητριάδης, Πρόεδρος Δικηγορικού
Συλλόγου Λευκωσίας

10:00-10:20

**Νομικοί προβληματισμοί στο δίκαιο των
ομαδικών απολύσεων**

Ιωάννης Ληξουριώτης, *Καθηγητής Εργατικού Δικαίου*
Παντείου Πανεπιστημίου

10:20-10:40

**Κρατικές ενισχύσεις και οικονομική κρίση – Η
πρακτική της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην
διάσωση/εξυγίανση τραπεζικών ιδρυμάτων**

Μιχάλης Μαρίνος, *Καθηγητής Εμπορικού Δικαίου*
Νομικής Σχολής Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης

10:40-11:00

**Ο ρόλος των εταιρικών οργάνων στην
αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων**

Αντιγόνη Αλεξανδροπούλου, *Λέκτορας Εμπορικού*
Δικαίου Τμήματος Νομικής Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου
Κύπρου

11:00-11:30

Συζήτηση

11:30-12:00

Διάλειμμα

Γ΄ Συνεδρία - Πρόεδρος: Νικήτας Χατζημιχαήλ, Αναπληρωτής Καθηγητής
Ιδιωτικού Δικαίου, Πρόεδρος Τμήματος Νομικής Πανεπιστημίου Κύπρου

12:00-12:20

**Αναδιάρθρωση επιχειρήσεων και η υποχρέωση
υποβολής δημόσιας πρότασης**

Δημήτρης Αυγητίδης, *Αναπληρωτής Καθηγητής*
Εμπορικού Δικαίου Νομικής Σχολής
Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης

12:20-12:40

**Η κοινωνική ασφάλιση των αποσπασμένων
και των διασυννοριακών εργαζομένων,
σύμφωνα με τον Κανονισμό 883/2004/ΕΚ**

Πατρίνα Παπαρηγοπούλου, *Αναπληρώτρια*
Καθηγήτρια Δικαίου Κοινωνικής Ασφάλισης Νομικής
Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών

12:40- 13:00

Αναδιάρθρωση επιχειρήσεων και απεργία

Σταματίνα Γιαννακούρου, *Επίκουρη Καθηγήτρια*
Εργατικού Δικαίου Τμήματος Νομικής Ευρωπαϊκού
Πανεπιστημίου Κύπρου

13:00-14:00

Συζήτηση

14:00

Λήξη εργασιών Διημερίδας

Διοργάνωση: Αντιγόνη Αλεξανδροπούλου, *Λέκτορας Τμήματος Νομικής Ευρωπαϊκού*
Παν/μίου Κύπρου, e-mail: A.Alexandrou@euc.ac.cy

Σταματίνα Γιαννακούρου, *Επίκουρη Καθηγήτρια Τμήματος Νομικής Ευρωπαϊκού Παν/μίου*
Κύπρου, e-mail: S.Yannakourou@euc.ac.cy

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΕΙΣΗΓΗΣΕΩΝ

Αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων και εταιρικό δίκαιο: έννοια και οριοθέτηση, Εισηγητής: Ομ. Καθ. Λάμπρος Κοσιός

Η πτώχευση είναι φυσική συνέπεια κυρίως του οικονομικού ανταγωνισμού, ενδεχόμενος ή πιθανόν ενύπαρκτος κίνδυνος κάθε οικονομικής δραστηριότητας. Στην οικονομική κρίση διακινδυνεύεται κατά κανόνα κάθε αγαθό γιατί αυτή έχει τη δύναμη να αποδομήσει κοινωνικά, οικονομικά, πολιτιστικά στηρίγματα του ανθρώπου. Εάν προσεγγίσει κάποιος το πτωχευτικό σύστημα από την οικονομική θεώρηση, το σύστημα αυτό πρέπει να μεγιστοποιεί την εξ ante αξία της αφερέγγυας επιχείρησης (παραγωγικότητα) υπέρ των δανειστών σύμφωνα με το «απόλυτο κανόνα της προτεραιότητας». Ο «σκοπός της παραγωγικότητας» δέχεται ότι το αντικείμενο του δικαίου των επιχειρήσεων είναι η μεγιστοποίηση του κοινωνικού πλούτου και ότι εδώ μπορεί να βοηθήσει το πτωχευτικό δίκαιο. Αν πάλι κάποιος δει την πτώχευση παραδοσιακά, αυτή δεν είναι παρά μηχανισμός κατανομής ζημίας. Αυτός εθεωρείτο ως σκοπός πολιτικά εφικτός. Ο σκοπός διευρύνθηκε. Σε περίπτωση αφερεγγυότητας συμμετείχε ισοδύναμα η διαδικασία εξυγίανσης και διάσωσης με αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων. Έτσι το ζήτημα ισορροπίας μεταξύ εκκαθάρισης και εξυγίανσης έθεσε τα ζητήματα της βιωσιμότητας μιας επιχείρησης, τι αξίζει να διασωθεί, που βρίσκονται τα όρια της κατάχρησης θεσμών και πρακτικών της αγοράς, ποιες οι επιπτώσεις στην εταιρία «ως σύνολο συμβατικών» σχέσεων και κατά κανόνα υποκείμενο των διαδικασιών εκκαθάρισης-αναδιάρθρωσης. Η εικόνα δεν είναι ξεκάθαρη. Η αμφιβολία για τα εξυγιαντικά συστήματα εδραιώνεται αφού η «αγορά» γνωρίζει δρόμους διαφυγής και υπέρβασης ενώ τα κανονιστικά συστήματα δύσκολα ακολουθούν και κατά κανόνα γίνονται ανεπίκαιρα.

Η θέση του μετόχου στην αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων, Εισηγητής: Ομ. Καθ. Ευάγγελος Περάκης.

Στην αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων η θέση του μετόχου είναι διπλή. Αν είναι στην πλειοψηφία (οπότε είναι εκείνος που λαμβάνει τα μέτρα), ανακύπτει πρόβλημα προστασίας των μετόχων της μειοψηφίας, των οποίων η θέση ενδέχεται να χειροτερέψει. Η προστασία θα επιτευχθεί και με άλλα μέσα, κατά κύριο λόγο όμως με την αξιοποίηση της κατάχρησης και της υποχρέωσης πίστωσης. Υπάρχει όμως και το ενδεχόμενο δυστροπίας της μειοψηφίας να

συμπράξει στη λήψη μέτρων, που μπορεί να είναι απαραίτητα για την αναδιάρθρωση, ενδεχομένως δε και τη διάσωση της εταιρίας. Το ζήτημα αυτό είναι δυσκολότερο. Γίνεται επισκόπηση των τεχνικών αντιμετώπισης του προβλήματος, μέσω – και εδώ – της κατάχρησης ή της υποχρέωσης πίστωσης, ή μέσω άλλων κατασκευών, που έχει ιδίως αναδείξει η γαλλική (ιδίως με τον «mandataire ad hoc») και η γερμανική νομολογία (ιδίως με την αρχή «sanieren oder ausscheiden»), ασφαλέστερο όμως φαίνεται να θεσπίζονται ειδικές διατάξεις που να ρυθμίζουν το ζήτημα. Τέτοιες διατάξεις υπήρχαν και υπάρχουν (και) στο ελληνικό δίκαιο (π.χ. άρθρο 106γ § 2 ΠτΚ). Όμως δεν λείπουν οι αμφισβητήσεις του θεμιτού τέτοιων διατάξεων, ιδίως ως προς τη συνταγματικότητά τους.

Αναδιάρθρωση επιχειρήσεων και προστασία των εργαζομένων: Η νομολογία του ΔΕΕ για την έννοια της μεταβίβασης επιχείρησης σε μια διαρκή αναζήτηση σημείων ισορροπίας, Εισηγητής: Κωστής Μπακόπουλος, Επίκουρος Καθηγητής Νομικής Σχολής Αθηνών

Στην αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων σημαντικό ρόλο παίζει η παράμετρος των εργασιακών σχέσεων, εφόσον η αναδιάρθρωση αποτελεί ταυτόχρονα και μεταβίβαση επιχείρησης κατά την έννοια της Οδηγίας 2001/23. Αυτό συμβαίνει όταν μια οργανωμένη οικονομική οντότητα –όχι απαραίτητα ολόκληρη η επιχείρηση, αρκεί και ένα αυτοτελές τμήμα αυτής, ενδεχομένως και μια διακριτή, αυτοτελής δραστηριότητα της επιχείρησης- μεταβιβάζεται σε άλλο φορέα διατηρώντας και υπό τον νέο φορέα την ταυτότητά της. Σημείο συνάντησης του εμπορικού με το εργατικό δίκαιο, ως προς την έννοια της μεταβίβασης, είναι η διάκριση μεταξύ share deal και asset deal. Σημείο τομής αντίρροπων συμφερόντων, της επιχειρηματικής ευελιξίας αφενός και της προστασίας των εργαζομένων αφετέρου, είναι η οριοθέτηση της έννοιας της μεταβίβασης, δηλαδή η απάντηση στο ερώτημα πότε η ανάληψη ενός τμήματος ή μιας δραστηριότητας (περιπτώσεις outsourcing) της επιχείρησης από νέο επιχειρηματία αποτελεί μεταβίβαση κατά την έννοια της Οδηγίας. Το ΔΕΕ αναζητά διαρκώς σημεία ισορροπίας μεταξύ των αντίρροπων συμφερόντων, η σχετική νομολογία του αποτελεί κυριολεκτικά ένα work-in-progress. Η προστασία που παρέχει η Οδηγία συνίσταται στο ότι ο νέος φορέας υπεισέρχεται αυτοδικαίως στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις από τις υφιστάμενες εργασιακές σχέσεις. Ο σκοπός της δεν είναι να επαυξήσει τα εργατικά δικαιώματα ή, πολλώ μάλλον, να παρεμποδίσει την αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων, σκοπός είναι να διασφαλίσει ότι αυτός που αποκτά μια οργανωμένη οικονομική μονάδα, δεν την αποκτά χωρίς τις υφιστάμενες θέσεις εργασίας και τις εντεύθεν

υποχρεώσεις. Η Οδηγία διαθέτει σημεία ευελιξίας: α) το πρώτο και βασικότερο είναι ότι δεν αποτελεί μεταβίβαση οποιαδήποτε μετακίνηση περιουσιακών στοιχείων ή δραστηριοτήτων σε νέο φορέα, αλλά μόνο εφόσον πρόκειται για «σύνολο οργανωμένων πόρων με σκοπό την άσκηση οικονομικής δραστηριότητας, που διατηρεί την ταυτότητά του», β) δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση που ο μεταβιβάζων βρίσκεται σε διαδικασία πτώχευσης ή άλλη θεσμοθετημένη και εποπτευόμενη διαδικασία αφερεγγυότητας, γ) οι υποχρεώσεις από υφιστάμενα ομαδικά ασφαλιστικά-συνταξιοδοτικά προγράμματα εξαιρούνται από τον κανόνα της αυτοδίκαιης υπεισέλευσης επειδή διαφορετικά θα αποτελούσαν τροχοπέδη για την αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων.

Οι αποκρατικοποιήσεις από τη σκοπιά του κυπριακού εργατικού δικαίου, Εισηγητής: Γεώργιος Ζ. Γεωργίου, Managing Partner Γεώργιος Ζ. Γεωργίου και Συνεργάτες ΔΕΠΕ

Η αποκρατικοποίηση ή ιδιωτικοποίηση νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου δεν αποτελεί αποκλειστικό φαινόμενο της εποχής μας αλλά έχει μακρά ιστορία ανά το παγκόσμιο. Ωστόσο, σήμερα παρατηρείται μια αυξητική τάση αποκρατικοποίησης δημοσίων υπηρεσιών λόγω της οικονομικής κρίσης. Συγκεκριμένα, στην Κύπρο έχει ήδη αρχίσει η προεργασία για αποκρατικοποίηση παραδοσιακών δημοσίων οργανισμών. Στα πλαίσια αυτά, παρουσιάζει ιδιαίτερο νομικό ενδιαφέρον η εφαρμογή κανόνων του Κυπριακού εργατικού δικαίου και συγκεκριμένα η εφαρμογή των νομοθετικών ρυθμίσεων περί μεταβίβασης επιχειρήσεων στη σφαίρα του Δημοσίου Δικαίου. Για τον λόγο αυτόν θα αναλυθεί το καθεστώς της αποκρατικοποίησης σε συνάρτηση με την μεταβίβαση επιχείρησης με ειδική αναφορά στη σχετική νομολογία.

Νομικοί προβληματισμοί στο δίκαιο των ομαδικών απολύσεων, Εισηγητής: Καθ. Ιωάννης Ληξουριώτης, Πάντειο Παν/μιο

Με την Οδηγία 98/59/ΕΚ, που εκδόθηκε για την προσέγγιση διατάξεων των κρατών μελών που έχουν άμεση επίπτωση στην εγκαθίδρυση ή τη λειτουργία της κοινής αγοράς (άρθρο 100 Συνθήκη), θεσπίστηκαν οι γενικές προδιαγραφές για τη διαχείριση του ζητήματος των ομαδικών απολύσεων, οι οποίες συνοψίζονται στο εξής μέλημα: Ενόψει ενός σχεδίου απομάκρυνσης ενός ικανού αριθμού εργαζομένων από μία επιχείρηση να υποχρεώνεται ο εργοδότης να πληροφορεί και να διαβουλεύεται με τους εκπροσώπους του θιγόμενου προσωπικού της επιχείρησης και ταυτόχρονα να ενημερώνει έγκαιρα το κράτος για την πρόθεσή του αυτή. Πάνω στον άξονα αυτόν όφειλαν και οφείλουν

να στοιχηθούν οι εθνικές νομοθεσίες των κρατών μελών. Το ζήτημα είναι να γίνεται από τα κράτη μέλη αντιληπτό ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεν αποβλέπει στον κρατικό έλεγχο ή στην απαγόρευση των ομαδικών απολύσεων, αλλά: α) στη θέσπιση μιας συμμετοχικής διαδικασίας που μπορεί να λειτουργεί ευεργετικά στην εξεύρεση κοινών λύσεων ώστε να αμβλύνονται οι δυσμενείς συνέπειες από μια εκτεταμένη απομάκρυνση προσωπικού, και β) παράλληλα στην παροχή ενός επαρκούς χρονικού περιθωρίου προς τη δημόσια αρχή να αναζητεί τυχόν δυνατές διεξόδους για την αποτελεσματική αντιμετώπιση προβλημάτων που θα δημιουργήσουν οι απολύσεις που θα πραγματοποιηθούν. Τούτο σημαίνει ότι η κοινοτική νομοθεσία δεν εντέλλεται τα κράτη μέλη να περιορίζουν το δικαίωμα των εργοδοτών να απολύουν το προσωπικό τους και με τον τρόπο αυτό να παρεμβαίνουν στις επιχειρηματικές τους επιλογές, αλλά να διαμορφώσουν ένα περιβάλλον συνεργασίας εργοδότη και εκπροσώπων των εργαζομένων για την εξέταση μέσα από διαβουλεύσεις των δυνατοτήτων αποφυγής ή περιορισμού των απολύσεων και την άμβλυνση των δυσμενών από αυτές συνεπειών. Με άλλα λόγια, η κοινοτική Οδηγία δεν έχει κατά νου ένα κράτος «απαγορευτή», αλλά ένα κράτος «αρωγό». Το ζήτημα είναι εάν ο Έλληνας νομοθέτης το έχει αντιληφθεί.

Κρατικές ενισχύσεις και οικονομική κρίση – Η πρακτική της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην διάσωση/εξυγίανση τραπεζικών ιδρυμάτων, Εισηγητής: Καθ. Μιχάλης Μαρίνος, Νομική Σχολή ΔΠΘ

Διάγραμμα περιεχομένου:

Α. Γενικό Μέρος: I. Εισαγωγικές παρατηρήσεις, II. Διαφορές της απαγόρευσης κρατικών ενισχύσεων (άρθρο 107 ΣΛΕΕ) από τους κλασσικούς κανόνες προστασίας του ανταγωνισμού (άρθρα 101 απ. ΣΛΕΕ), III. Στοιχεία κρατικής ενισχύσεως, IV. Η εξαίρεση - Η στάθμιση συμφερόντων και η διακριτική ευχέρεια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, V. Συστημική κρίση και στοχευμένη δράση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, VI. Οροι και δεσμεύσεις ως κομβικό όργανο δράσεως – λειτουργία και νομική βάση, VII. Προσωρινότητα των μέτρων,

Β. Ειδικό μέρος: I. Οι “Τραπεζικές Ανακοινώσεις”, II. Η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζικών ιδρυμάτων και μορφές στρεβλώσεων ανταγωνισμού, III. Αναλαμβανόμενες δεσμεύσεις ως μέσο αποφυγής στρεβλώσεων του ανταγωνισμού, IV. Έννομες συνέπειες μη τήρησης των δεσμεύσεων, V. Παρέκβαση: Η νομοθεσία περί ΤΧΣ ως μέτρο με την έννοια του δικαίου των κρατικών ενισχύσεων,

Γ. Συμπεράσματα.

Ο ρόλος των εταιρικών οργάνων στην αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων, Εισηγήτρια: **Αντιγόνη Αλεξανδροπούλου**, Λέκτορας Τμήματος Νομικής ΕΠΚ

Ο ρόλος της γενικής συνέλευσης στην αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου εταιριών, οι οποίες εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της δεύτερης εταιρικής Οδηγίας περί κεφαλαίου, έχει απασχολήσει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκή Ένωσης και τα ελληνικά δικαστήρια σε πληθώρα υποθέσεων τα τελευταία 30 χρόνια. Αιτία υπήρξε εθνικός νόμος που προέβλεπε τη διαδικασία για την εξυγίανση επιχειρήσεων μεταξύ άλλων και με την αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου των εταιριών κατόπιν αποφάσεως προσωρινού διοικητή, που προέβλεπε ο νόμος, και την έγκρισή της από τον αρμόδιο υπουργό. Με αφορμή την πρόσφατη συζήτηση ενώπιον της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας υπόθεσης που αφορούσε ακριβώς στις συνέπειες της παραβίασης των διατάξεων της Οδηγίας που ρυθμίζουν την αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου από τον εθνικό νομοθέτη, αλλά και την εισαγωγή διατάξεων στην εθνική νομοθεσία σχετικά με την αναγκαστική αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου πιστωτικού ιδρύματος από επίτροπο, ως μέσο εξυγίανσης αυτού, με ταυτόχρονο αποκλεισμό του δικαιώματος προτίμησης των μετόχων, η συζήτηση σχετικά με το ρόλο της γενικής συνέλευσης σε περιπτώσεις αναδιάρθρωσης των επιχειρήσεων και τη συμβατότητα των σχετικών εθνικών διατάξεων με το παράγωγο ενωσιακό δίκαιο, παραμένει στο επίκεντρο του νομικού ενδιαφέροντος.

Αναδιάρθρωση επιχειρήσεων και η υποχρέωση υποβολής δημόσιας πρότασης, Εισηγητής: **Δημήτρης Αυγητίδης**, Αv. Καθηγητής Νομικής Δ.Π.Θ.

Η αναδιάρθρωση επιχειρήσεων μπορεί να λάβει χώρα στο πλαίσιο διαδικασιών αντιμετώπισης της αφερεγγυότητας μιας επιχείρησης. Οι διαδικασίες αυτές μπορούν να είναι αμιγώς συμβατικές, καθώς και προπτωχευτικές ή πτωχευτικές που προϋποθέτουν τη μεσολάβηση δικαστηρίου. Στο περιεχόμενο των συμφωνιών αντιμετώπισης της αφερεγγυότητας μπορεί να περιλαμβάνεται η μεταβίβαση του ελέγχου της επιχείρησης (μέσω κεφαλαιοποίησης υποχρεώσεων, εισόδου στρατηγικού επενδυτή). Αντικείμενο της εισήγησης αποτελεί το εάν η απόκτηση μετοχών μιας επιχείρησης ως συνέπεια διαδικασιών αφερεγγυότητας εξαιρείται, κατά το ενωσιακό και το ελληνικό δίκαιο, από την υποχρέωση υποβολής δημόσιας πρότασης. Η υποχρέωση αυτή επιβάλλεται σε κάθε περίπτωση μεταβίβασης του ελέγχου μιας επιχείρησης. Σε ότι αφορά το ελληνικό δίκαιο, η εισήγηση καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η προβλεπόμενη εξαίρεση αφορά μόνον την

ρυθμισμένη διαδικασία εξυγίανσης του πτωχευτικού κώδικα και δεν δύναται ερμηνευτικά να επεκταθεί σε άλλες περιπτώσεις, καθώς μια τέτοια ερμηνεία δεν θα ήταν ανεκτή από το ενωσιακό δίκαιο των δημοσίων προτάσεων. Κάθε άλλη περίπτωση αναδιάρθρωσης που δεν περιβάλλεται τον τύπο διαδικασίας εξυγίανσης εμπίπτει στον κανόνα της υποβολής υποχρεωτικής δημόσιας πρότασης, εκτός εάν δεν συντρέχουν στοιχεία μεταβολής ελέγχου

Η κοινωνική ασφάλιση των αποσπασμένων και των διασυνοριακά δραστηριοποιούμενων, σύμφωνα με τον Κανονισμό 883/2004/ΕΚ, Εισηγήτρια: **Πατρίνα Παπαρρηγοπούλου-Πεχλιβανίδη**, Αv. Καθηγήτρια Νομικής Σχολής Αθήνας

Το ερώτημα στο οποίο εστιάζει η εισήγηση είναι αν ο Κανονισμός 883/2004/ΕΚ ανταποκρίνεται στις ανάγκες των νέων μορφών κινητικότητας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ιδίως εντός ομίλων επιχειρήσεων. Ποιο είναι το αρμόδιο κράτος και ποια η νομοθεσία που εφαρμόζεται για την κοινωνική ασφάλιση εργαζομένου σε εταιρεία που είναι μέλος ομίλου επιχειρήσεων και ο οποίος μετακινείται σε άλλο κράτος – μέλος για να εργασθεί σε εταιρεία που ανήκει στον ίδιο όμιλο έχοντας «παγώσει» τη σύμβασή του στο κράτος απόσπασης και συνάψει σύμβαση με την εταιρεία του ομίλου στο κράτος απασχόλησης; Τι συμβαίνει αν μετακινηθεί εκ νέου σε άλλο κράτος-μέλος για να εργασθεί σε άλλη εταιρεία του ομίλου με νέα σύμβαση, έχοντας πάντα «παγώσει» την πρώτη σύμβαση, κ.ο.κ. Η απάντηση δεν είναι καθόλου προφανής. Ούτε οι διατάξεις του Κανονισμού 883/2004/ΕΚ για την απόσπαση εργαζομένων ούτε οι διατάξεις για τους διασυνοριακά δραστηριοποιούμενους σε περισσότερα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης καλύπτουν πάντα τις περιπτώσεις της μετακίνησης εντός ομίλων επιχειρήσεων. Χρειάζονται άραγε νέες διατάξεις, όπως το δίκτυο εμπειρογνομόνων TRESS (Training and Reporting on European Social Security) έχει προτείνει ή θα μπορούσε, κατόπιν ερμηνείας της Διοικητικής Επιτροπής, να εφαρμοσθούν οι ισχύουσες για τους αποσπασμένους και τους διασυνοριακά δραστηριοποιούμενους και σε αυτές τις περιπτώσεις;

Αναδιάρθρωση επιχειρήσεων και απεργία, Εισηγήτρια: **Σταματίνα Γιαννακούρου**, Επίκουρη Καθηγήτρια Τμήματος Νομικής ΕΠΚ

Το ζήτημα το οποίο πραγματεύεται η εισήγηση είναι αν επιχειρηματικές αποφάσεις για αναδιάρθρωση της επιχείρησης, όπως αποφάσεις για κλείσιμο ενός τμήματος μιας επιχείρησης, για συγχώνευση ή

μετεγκατάστασή της, οι οποίες πιθανώς να έχουν επιπτώσεις στις εργασιακές σχέσεις, συνιστούν νόμιμο αίτημα απεργίας στο ελληνικό δίκαιο. Ως προς το ζήτημα αυτό οι απόψεις που έχουν εκφραστεί στη θεωρία και τη νομολογία δίστανται. Η εισήγηση επικεντρώνεται σε δύο νομικές παραμέτρους: πρώτον, αν θέματα αναδιάρθρωσης που γεννούν νομικές διαφορές (και όχι μόνο συλλογικές διαφορές συμφερόντων) μπορούν να καθίστανται νόμιμα αιτήματα απεργίας σύμφωνα με το Σύνταγμα και τον ν. 1264/1982. Δεύτερον, ακόμα και αν δεχτούμε ότι τα θέματα αυτά κινούνται εντός του νομικού πλαισίου για τα αιτήματα της απεργίας που θέτουν το Σύνταγμα και ο νόμος, η άσκηση του δικαιώματος απεργίας στην περίπτωση αυτή θα μπορούσε να πλήττει τον πυρήνα της επιχειρηματικής και επαγγελματικής ελευθερίας (άρθρο 5 Σ παρ. 1) του επιχειρηματία εργοδότη; Η απεργία είναι θεμιτός περιορισμός της ελευθερίας του να χαράζει την επιχειρηματική του πολιτική στο πλαίσιο των εξουσιών που του αναγνωρίζει το διευθυντικό δικαίωμα και με ποιες προϋποθέσεις; Σε αυτά τα ερωτήματα θα επιχειρήσει να απαντήσει η εισήγηση.

